

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอเป็นตารางประกอบการอธิบายเป็นลำดับ
ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของพยาบาลวิชาชีพ และภูมิหลังของผู้ป่วยจิตเวช

ตอนที่ 2 กิจกรรมการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับระหว่างอยู่ในห้องแยกด้านร่างกาย จิตใจ
งานประจำ และการบำบัด

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพ และผู้ป่วยจิตเวชเกี่ยวกับการใช้
ห้องแยก เพื่อการบำบัดจำแนกตามรายด้านของการรับรู้และโดยรวม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอข้อมูลมี ดังนี้

\bar{X}	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
t	หมายถึง	อัตราส่วนที่ใช้ทดสอบความมีนัยสำคัญ

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของพยาบาลวิชาชีพ และภูมิหลังของผู้ป่วยจิตเวช

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของพยาบาลวิชาชีพ จำแนกตามตำแหน่ง ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ตำแหน่งหน้าที่		
หัวหน้าหอผู้ป่วย	11	26.83
พยาบาลประจำการ	30	73.17
รวม	41	100.00
ประสบการณ์ในการปฏิบัติการพยาบาลผู้ป่วยจิตเวช		
น้อยกว่า 1 ปี	4	9.76
1-5 ปี	5	12.20
6-10 ปี	21	51.22
มากกว่า 10 ปี ขึ้นไป	11	26.83
รวม	41	100.00
การศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช		
เคย	30	73.17
ไม่เคย	11	26.83
รวม	41	100.00

จากตารางแสดงว่า พยาบาลวิชาชีพที่เป็นตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่มีตำแหน่งหน้าที่ระดับพยาบาลประจำการ คิดเป็นร้อยละ 73.17 มีประสบการณ์ในการปฏิบัติการพยาบาลผู้ป่วยจิตเวชมากที่สุด ระหว่าง 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.22 รองลงมาคือมากกว่า 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 26.83 และพยาบาลวิชาชีพส่วนใหญ่ เคยได้รับการศึกษาต่อเนื่องเฉพาะทางการพยาบาลจิตเวช คิดเป็นร้อยละ 73.17

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเวชที่ได้รับการบำบัดโดยห้องแยก จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ ระดับการศึกษา การวินิจฉัยโรค และประวัติการเข้ารับการศึกษา

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	42	75.00
หญิง	14	25.00
รวม	56	100.00
2. อายุ		
10-20 ปี	16	28.57
21-40 ปี	30	53.57
41-60 ปี	10	17.86
รวม	56	100.00
3. สถานภาพสมรส		
โสด	41	73.21
คู่	8	14.29
หม้าย	7	12.50
รวม	56	100.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
4. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	34	60.71
มัธยมศึกษา	15	26.79
อาชีวศึกษา	3	5.36
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	3	5.36
ไม่ได้รับการศึกษา	1	1.79
รวม	56	100.00
5. อาชีพ		
ไม่มีอาชีพ	24	42.86
รับจ้าง	19	33.93
เกษตรกร	11	19.64
รับราชการ	2	3.57
รวม	56	100.00
6. การวินิจฉัยโรค		
โรคจิตเภท	37	66.07
โรคจิตไม่ระบุประเภท	7	12.50
โรคจิตทางอารมณ์	6	10.71
โรคจิตชนิดเฉียบพลัน	3	5.36

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
โรคจิตจากสภาพร่างกาย	2	3.57
โรคจิตเนื่องจากสมองพิการ	1	1.79
รวม	56	100.00
7. ประวัติการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล		
เคย	33	58.93
ไม่เคย	23	41.07
รวม	56	100.00

จากตารางแสดงว่า ผู้ป่วยจิตเวชที่เป็นตัวอย่างประชากร ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 75 อายุระหว่าง 21-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 30 สถานภาพสมรสโสด คิดเป็นร้อยละ 73.21 มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 60.71 ในเรื่องอาชีพตัวอย่างประชากร ไม่มีอาชีพจำนวนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมามีอาชีพรับจ้างคิดเป็นร้อยละ 38.93

การวินิจฉัยโรคผู้ป่วยจิตเวชที่เป็นตัวอย่างประชากร ส่วนใหญ่เป็นโรคจิตเภท คิดเป็นร้อยละ 66.07 รองลงมาคือ โรคจิตไม่ระบุประเภท คิดเป็นร้อยละ 12.50 น้อยสุดคือโรคจิตเนื่องจากสมองพิการเป็นร้อยละ 1.79 ผู้ป่วยส่วนใหญ่เคยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 58.93

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเวช จำแนกตามเหตุการณ์ที่ผู้ป่วยเผชิญและลักษณะทางอารมณ์ที่เด่นชัดของผู้ป่วยก่อนได้รับการบำบัดโดยห้องแยก ตามการรายงานของพยาบาลวิชาชีพ

เหตุการณ์/ลักษณะทางอารมณ์	จำนวน	ร้อยละ
1. เหตุการณ์ที่ผู้ป่วยเผชิญ		
ระบุงัดเงินไม่ได้	33	58.93
เจ้าหน้าที่ปฏิเสธความต้องการที่ไม่เหมาะสมของผู้ป่วย	11	19.64
หลังจากพบแพทย์	3	5.36
อื่น ๆ		
รบกวนผู้ป่วยอื่น	4	7.14
หลังจากหลบหนีออกจากโรงพยาบาล	3	5.36
กลับจากเยี่ยมบ้าน	2	3.57
รวม	56	100.00
2. ลักษณะทางอารมณ์ที่เด่นชัด		
หงุดหงิด ฉุนเฉียวง่าย	32	57.14
เฉยเมย ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม	14	25.00
หวาดหวั่น วิดกกังวลง่าย	5	8.93
ซึมเศร้า ท้อแท้	3	5.36
วุ่นวาย สนุกสนานจนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมได้	2	3.57
รวม	56	100.00

จากตาราง แสดงว่า ผู้ป่วยจิตเวชที่เป็นตัวอย่างประชากร ส่วนใหญ่เผชิญเหตุการณ์ที่
ระบุงัดเจนไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 58.93 รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ปฏิเสธความต้องการที่ไม่เหมาะสม
ของผู้ป่วย คิดเป็นร้อยละ 19.64 และลักษณะทางอารมณ์ส่วนใหญ่ผู้ป่วยหงุดหงิด ฉุนเฉียวง่าย
คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือ เฉยเมย ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม คิดเป็นร้อยละ 25.00
น้อยสุดคือว่าเรวัง สนุกสนาน จนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมได้ คิดเป็นร้อยละ 3.57

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเวช จำแนกตามพฤติกรรมของผู้ป่วยก่อนการบำบัด โดยห้องแยก ตามการรายงานของพยาบาลวิชาชีพ

พฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
พฤติกรรมเด่นของผู้ป่วย		
กระสับกระส่ายเดินไปมา	12	31.43
ทำอันตรายผู้อื่น	7	12.50
เอะอะโวยวาย	6	10.71
พยายามหลบหนีออกจากโรงพยาบาล	6	10.71
ทำอันตรายผู้อื่นและทำลายสิ่งของเครื่องใช้	3	5.36
มีพฤติกรรมมากกว่า 1 อย่าง		
กระสับกระส่ายเดินไปมาและเอะอะโวยวาย	2	3.57
กระสับกระส่ายเดินไปมาและทำอันตรายผู้อื่น	2	3.57
กระสับกระส่ายเดินไปมาและพยายามหลบหนี จากโรงพยาบาล	2	3.57
ทำอันตรายผู้อื่น ทำลายสิ่งของเครื่องใช้และ พยายามหลบหนีออกจากโรงพยาบาล	2	3.57
เอะอะโวยวายและพยายามหลบหนีออกจาก โรงพยาบาล	2	3.57
เอะอะโวยวาย กระสับกระส่ายเดินไปมาและ และทำอันตรายผู้อื่น	1	1.79
เอะอะโวยวาย กระสับกระส่ายเดินไปมาและ พยายามหลบหนีออกจากโรงพยาบาล	1	1.79
กระสับกระส่ายเดินไปมา ทำอันตรายผู้อื่นและ ทำลายสิ่งของเครื่องใช้	1	1.79

ตารางที่ 4 (ต่อ)

พฤติกรรม	จำนวน	ร้อยละ
ทำอันตรายตนเอง ทำลายสิ่งของเครื่องใช้ และพยายามหลบหนีออกจากโรงพยาบาล	1	1.79
ทำอันตรายผู้อื่น และพยายามหลบหนีออกจาก โรงพยาบาล	1	1.79
พฤติกรรมอื่น ๆ		
ไม่ยอมปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงพยาบาล	2	3.57
เดินเรื่อยเปื่อย	2	3.57
ใช้วากาแก้วร้าว ค้ำทอผู้อื่น	2	3.57
มึนงงสับสน	1	1.79
รวม	56	100.00

จากตาราง แสดงว่า ผู้ป่วยจิตเวชที่เป็นตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกระสับกระส่ายกระส่ายก่อนได้รับการบำบัดโดยห้องแยก คิดเป็นร้อยละ 31.43 รองลงมาคือ ทำอันตรายผู้อื่น เออะโวยวาย พยายามหลบหนีออกจากโรงพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 12.50, 10.71 และ 10.71 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า พฤติกรรมที่ไม่ก้าวร้าวเป็นอันตรายต่อผู้อื่นก็ได้รับการบำบัดโดยห้องแยกร่วมด้วยคือ ไม่ยอมปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงพยาบาล เดินเรื่อยเปื่อย มึนงงสับสน คิดเป็นร้อยละ 3.57, 3.57 และ 1.79 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเวช จำแนกตามกิจกรรมการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับ ก่อนได้รับการบำบัดโดยห้องแยก ตามการรายงานของพยาบาลวิชาชีพ

การพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
การพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับ		
พูดคุยให้ผู้ป่วยระบายความคับข้องใจ	21	37.50
ติดตามแผนการรักษาเมื่อจำเป็น (p.r.n)	20	35.71
ติดตามแผนการรักษาเมื่อจำเป็น (p.r.n) พร้อมทั้งช่วยเหลือโดยการผูกมัดเพื่อการบำบัด	6	10.71
พูดคุยให้ผู้ป่วยระบายความคับข้องใจ และติดตาม ตามแผนการรักษาเมื่อจำเป็น (p.r.n)	4	7.14
การช่วยเหลือโดยการผูกมัดเพื่อการบำบัด	1	1.79
อื่น ๆ		
ดูแลความสะอาดของร่างกายและ การรับประทานอาหาร	2	3.57
แนะนำการปฏิบัติตัวขณะอยู่โรงพยาบาล	1	1.79
ตรวจวัดสัญญาณชีพ	1	1.79
รวม	56	100.00

จากตาราง แสดงว่า เมื่อพิจารณาภูมิหลังของผู้ป่วยจิตเวช จำนวน 56 คน พบว่า การพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับก่อนถูกแยก ส่วนใหญ่คือ พุดคุยให้ผู้ป่วยระบายความคับข้องใจ คิดเป็น ร้อยละ 37.50 รองลงมาคือ การฉีดยาตามแผนการรักษาเมื่อจำเป็น (p.r.n) เมื่อผู้ป่วยมีความแปรปรวนทางพฤติกรรม คิดเป็นร้อยละ 35.71 และน้อยที่สุดคือ การช่วยเหลือโดยการผูกมัด และแนะนำการปฏิบัติตัวขณะอยู่โรงพยาบาล และการตรวจวัดสัญญาณชีพ คิดเป็นร้อยละ 1.79

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเวช จำแนกตามผู้ตัดสินใจสั่งการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด แหล่งข้อมูลที่น่ามาพิจารณาในการใช้ห้องแยก เกณฑ์ในการพิจารณาใช้ห้องแยก และปลดปล่อยผู้ป่วยออกจากห้องแยก ตามการรายงานของพยาบาลวิชาชีพ

ผู้ตัดสินใจ แหล่งข้อมูล และเกณฑ์การตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ
1. ผู้ตัดสินใจสั่งการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด		
พยาบาลเทคนิค	5	8.93
พยาบาลวิชาชีพ	47	83.93
พยาบาลหัวหน้าตึก	4	7.14
รวม	56	100.00
2. แหล่งข้อมูลที่น่ามาพิจารณาในการใช้ห้องแยก		
สภาพอารมณ์และการกระทำของผู้ป่วย		
ที่สังเกตเห็นในขณะนั้น	21	37.50
การกระทำของผู้ป่วยที่สังเกตเห็นในขณะนั้น	12	21.43
สภาพอารมณ์ของผู้ป่วยที่สังเกตเห็นในขณะนั้น	7	12.50
จากการส่งเวรและการกระทำของผู้ป่วย		
ที่สังเกตเห็นในขณะนั้น	4	7.14
การบอกเล่าของผู้ป่วยและพร้อมทั้งสภาพทาง		
อารมณ์และการกระทำของผู้ป่วยในขณะนั้น	2	3.57
จากการส่งเวรพร้อมทั้งสภาพอารมณ์และ		
การกระทำของผู้ป่วยในขณะนั้น	1	1.75
จากการบอกเล่าของผู้ป่วยและสภาพอารมณ์		
ของผู้ป่วยที่สังเกตเห็นในขณะนั้น	1	1.75
จากการส่งเวรและการกระทำของผู้ป่วยในขณะนั้น		
	1	1.75

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ผู้ตัดสินใจ แหล่งข้อมูล และเกณฑ์การตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ
อื่น ๆ		
จากการบอกเล่าของญาติ	5	8.93
จากประวัติการรักษาครั้งก่อน	2	3.57
รวม	56	100.00

3. พฤติกรรมที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินใจใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น	22	39.29
มีแนวโน้มหลบหนีออกจากหอผู้ป่วย	15	26.79
พฤติกรรมสับสน วุ่นวายเคลื่อนไหวตลอดเวลา	14	25.00
มีแนวโน้มทำอันตรายตนเอง	2	3.57
อื่น ๆ		
ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของหอผู้ป่วย	3	5.36

รวม 56 100.00

4. เกณฑ์ในการพิจารณาปลดปล่อยผู้ป่วยออกจากห้องแยก

ไม่มีแนวโน้มเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น	20	35.71
มีอาการเหมาะสมไม่เปลี่ยนแปลงง่าย	12	21.43
ไม่มีแนวโน้มหลบหนีจากหอผู้ป่วย	11	19.64
มีการรับรู้ เวลา สถานที่ และบุคคลตามปกติ	8	14.29
ไม่มีแนวโน้มทำอันตรายตนเอง	2	3.57

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ผู้ตัดสินใจ แหล่งข้อมูล และเกณฑ์การตัดสินใจ	จำนวน	ร้อยละ
อื่น ๆ		
ปฏิบัติตามกฎระเบียบของหอผู้ป่วย	3	5.36
รวม	56	100.00

จากตาราง แสดงว่า เมื่อพิจารณาภูมิหลังของผู้ป่วยจิตเวช จำนวน 56 คน พบว่า ผู้ตัดสินใจสั่งการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัดส่วนใหญ่ คือ พยาบาลวิชาชีพ คิดเป็นร้อยละ 89.93 รองลงมาคือ พยาบาลเทคนิค คิดเป็นร้อยละ 8.93 และน้อยที่สุดคือ พยาบาลหัวหน้าตึก คิดเป็นร้อยละ 71.4 และตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ใช้แหล่งข้อมูลจากสภาพอารมณ์และการกระทำของผู้ป่วยที่สังเกตเห็นในขณะนั้น คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือ การกระทำของผู้ป่วยที่สังเกตเห็นในขณะนั้น คิดเป็นร้อยละ 21.43 เกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินใจใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัดส่วนใหญ่คือ พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น คิดเป็นร้อยละ 39.29 รองลงมาคือ มีแนวโน้มหลบหนีออกจากหอผู้ป่วย คิดเป็นร้อยละ 26.79 และเกณฑ์ในการพิจารณาปลดปล่อยผู้ป่วยออกจากห้องแยกส่วนใหญ่คือ ไม่มีแนวโน้มเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น คิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมาคือ มีอารมณ์เหมาะสมไม่เปลี่ยนแปลงง่าย คิดเป็นร้อยละ 21.43

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของผู้ป่วยจิตเวช จำแนกตามข้อมูลการใช้ห้องแยกจำแนกตามประเภทของห้องแยก ผู้ที่นำผู้ป่วยเข้าห้องแยก วิธีการนำผู้ป่วยเข้าห้องแยก พฤติกรรมผู้ป่วยขณะถูกนำเข้าห้องแยกและอันตรายที่เกิดขึ้นขณะนำผู้ป่วยเข้าห้องแยก ตามการรายงานของพยาบาลวิชาชีพ

ข้อมูลการใช้ห้องแยก	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทของการใช้ห้องแยก		
ห้องแยกรวม	47	83.93
ห้องแยกเดี่ยว	9	16.07
รวม	56	100.00
2. ผู้ที่นำผู้ป่วยเข้าห้องแยก		
เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยเหลือผู้ป่วย	50	89.29
ผู้ช่วยพยาบาล	3	5.36
พยาบาลเทคนิคระดับต้น	1	1.79
พยาบาลวิชาชีพ	-	-
อื่น ๆ		
ผู้ช่วยพยาบาลพร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยเหลือผู้ป่วย	2	3.57
รวม	56	100.00

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ข้อมูลการใช้ห้องแยก	จำนวน	ร้อยละ
3. พฤติกรรมผู้ป่วยขณะถูกนำเข้าห้องแยก		
ไม่ต่อต้านขัดขืน	33	44.34
พยายามต่อสู้ ขัดขืน	20	39.29
ใช้วาจาก้าวร้าว ตำหนิผู้อื่น	3	16.07
รวม	56	100.00
4. วิธีการขณะนำผู้ป่วยเข้าห้องแยก		
เจ้าหน้าที่นำผู้ป่วยเข้าห้องแยกโดยไม่มี		
การยึดเหนี่ยวร่างกายผู้ป่วย	25	44.64
เจ้าหน้าที่ยึดแขนผู้ป่วยไว้ข้างลำตัวทั้ง 2 ข้าง	22	39.29
เจ้าหน้าที่ยึดแขนผู้ป่วยไขว้ไว้ข้างหลังแล้ว		
พาเข้าห้องแยก	9	16.07
รวม	56	100.00
5. อันตรายที่เกิดขึ้นขณะนำผู้ป่วยเข้าห้องแยก		
ไม่มีอันตรายเกิดขึ้น	56	100.00
มีอันตรายเกิดขึ้น	-	-
รวม	56	100.00

จากตาราง แสดงว่า เมื่อพิจารณาภูมิหลังของผู้ป่วยจิตเวช จำนวน 56 คน พบว่า ประเภทของห้องแยกที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ห้องแยกรวมคิดเป็นร้อยละ 83.93 และห้องแยกเดี่ยวคิดเป็นร้อยละ 16.07 ผู้ที่นำผู้ป่วยเข้าห้องแยกส่วนใหญ่คือ เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยเหลือผู้ป่วย คิดเป็นร้อยละ 89.29 รองลงมาคือ ผู้ช่วยพยาบาลและพยาบาลเทคนิค คิดเป็นร้อยละ 5.36 และ 1.79 ตามลำดับและเป็นที่น่าสนใจพบว่าไม่มีพยาบาลวิชาชีพนำผู้ป่วยเข้าห้องแยกเลย

ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้ป่วยขณะถูกนำเข้าห้องแยกส่วนใหญ่คือ ไม่ต่อต้านขัดขืนคิดเป็นร้อยละ 44.34 รองลงมาคือ พยายามต่อสู้ขัดขืน และใช้วาจาก้าวร้าว ด่าทอผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 39.29 และ 16.07 ตามลำดับ ส่วนวิธีการขณะนำผู้ป่วยเข้าห้องแยกพบว่าส่วนใหญ่คือ เจ้าหน้าที่นำผู้ป่วยเข้าห้องแยกโดยไม่มีการยึดเหนี่ยวร่างกายผู้ป่วย คิดเป็นร้อยละ 44.64 รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ยึดแขนผู้ป่วยไว้ข้างลำตัว ทั้ง 2 ข้อมือ และเจ้าหน้าที่ยึดแขนผู้ป่วยไขว้ไว้ข้างหลังด้วยกันแล้วพาเข้าห้องแยก คิดเป็นร้อยละ 39.29 และ 16.07 ตามลำดับ พบว่า ขณะนำผู้ป่วยเข้าห้องแยกไม่มีอันตรายเกิดขึ้นเลย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 กิจกรรมการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับระหว่างอยู่ในห้องแยก

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของกิจกรรมการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับรวมทุกด้านระหว่างที่ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยก ตามการสังเกตของผู้วิจัย

กิจกรรมการพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
1. นำอาหารมาให้ผู้ป่วย	52	92.86
2. นำยามาให้ผู้ป่วยตามแผนการรักษา	46	82.14
3. พาผู้ป่วยไปอาบน้ำ หรือช่วยทำความสะอาดร่างกายให้	46	82.14
4. ดูแลให้ผู้ป่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า	41	73.21
5. เข้าไปตรวจเยี่ยมซักถามประเมินอาการผู้ป่วยด้วยคำพูดอ่อนโยน	40	71.43
6. รับฟังคำพูด คำขอร้องของผู้ป่วยอย่างตั้งใจ	23	41.07
7. แจ้งวัตถุประสงค์หรือเหตุผลของการพยาบาล	22	39.29
8. ตอบคำถามหรือให้ข้อมูลที่ผู้ป่วยต้องการทราบอย่างชัดเจน	18	32.14
9. ตอบสนองความต้องการที่ผู้ป่วยร้องขออย่างเหมาะสม	14	25.00
10. ได้ตอบการแสดงออกของผู้ป่วยด้วยความสุภาพสงบและอดทน	8	14.29
11. แสดงการยอมรับว่าพฤติกรรม ก้าวร้าว สับสน วุ่นวายเกิดขึ้น เนื่องจากอาการทางจิตของผู้ป่วย	8	14.29
12. ใช้คำพูดที่กระตุ้นให้ผู้ป่วย ระบายความรู้สึก	7	12.50
13. ให้กำลังใจผู้ป่วยโดยบอกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมที่จะได้รับการปลดปล่อย	4	7.14

ตารางที่ 8 (ต่อ)

กิจกรรมการพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
14. เมื่อผู้ป่วยร้องขอเจ้าหน้าที่จึงให้เข้าไปช่วยเหลือตามหน้าที่	4	7.14
15. ตอบคำถามหรือให้ข้อมูลผู้ป่วยโดยไม่มีการขยายความให้ชัดเจน	3	5.36
16. ให้กำลังใจผู้ป่วยโดยบอกให้ทราบว่า การถูกแยกเป็นการแยกชั่วคราว	2	3.57
17. ไม่แจ้งวัตถุประสงค์การพยาบาลก่อนลงมือปฏิบัติ	2	3.57
18. ปฏิบัติการพยาบาลให้ผู้ป่วยอย่างเร่งรีบ เพื่อให้ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	2	3.57
19. รับฟังคำพูด คำขอร้องของผู้ป่วยแต่สีหน้ากลับแสดงความเบื่อหน่าย	1	1.79
20. เมื่อทำการพยาบาลเสร็จเดินออกเฉย ๆ โดยไม่บอกให้ผู้ป่วยทราบ	1	1.79
21. สอบถามความต้องการในการรับถ่ายของผู้ป่วยอย่างน้อยทุก 2 ชั่วโมง	1	1.79
22. ยุติการสนทนาในขณะที่ผู้ป่วยยังไม่พร้อม	0	0
23. สบตากับผู้ป่วย แต่เมื่อมีสิ่งเร้าจากภายนอกรอบ ๆ ตัว พยาบาลก็จะหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น	0	0

จากตาราง แสดงว่า กิจกรรมการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับระหว่างอยู่ในห้องแยกใน 4 อันดับแรกเป็นกิจกรรมการพยาบาลทางด้านร่างกายทั้งหมด คือ นำอาหารมาให้ผู้ป่วย นำยามาให้ผู้ป่วยตามแผนการรักษา พาผู้ป่วยไปอาบน้ำ และดูแลเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ คิดเป็นร้อยละ 92.86, 82.14, 82.14 และ 73.21 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่กระทำรองลงมา 4 อันดับ เป็นกิจกรรมการพยาบาล ด้านจิตใจ ได้แก่ เข้าไปตรวจเยี่ยมซักถาม ประเมินอาการผู้ป่วย รับฟังคำพูด คำขอร้องผู้ป่วยอย่างตั้งใจ แจ้งวัตถุประสงค์หรือเหตุผลของการพยาบาล และตอบคำถามหรือให้ข้อมูลที่ผู้ป่วยต้องการทราบอย่างชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 71.43, 41.07, 39.29 และ 32.14 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมการพยาบาลที่พบน้อยใน 4 อันดับสุดท้ายคือ ตำแหน่งประจำ ได้แก่ ปฏิบัติการพยาบาลให้ผู้ป่วยอย่างเร่งรีบ รับฟังคำพูดคำขอร้องผู้ป่วย แต่สีหน้ากลับแสดงความเบื่อหน่าย เมื่อทำการพยาบาลเสร็จแล้วเดินออกมาเฉย ๆ และสอบถามความต้องการในการขยับถ่าย คิดเป็นร้อยละ 3.57, 1.79, 1.79 และ 1.79 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมการพยาบาลที่ไม่เกิดขึ้นเลย เป็นตำแหน่งประจำ คือ ยุติการสนทนาในขณะที่ผู้ป่วยยังไม่พร้อม และสบตาผู้ป่วยแต่เมื่อมีสิ่งเร้าจากภายนอกๆ ตัว พยาบาลก็จะหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของกิจกรรมการพยาบาล ด้านการบำบัดที่ผู้ป่วยได้รับระหว่างอยู่ในห้องแยก ตามการสังเกตของผู้วิจัย

กิจกรรมการพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
1. นำอาหารมาให้ผู้ป่วย	52	92.86
2. นำยามาให้ผู้ป่วยตามแผนการรักษา	46	82.14
3. พาผู้ป่วยไปอาบน้ำ หรือช่วยทำความสะอาดร่างกายให้	46	82.14
4. ดูแลให้ผู้ป่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า	41	73.21
5. เข้าไปตรวจเยี่ยมซักถามประเมินอาการผู้ป่วยด้วยคำพูดอ่อนโยน	40	71.43
6. รับฟังคำพูด คำขอร้องของผู้ป่วยอย่างตั้งใจ	23	41.07
7. แจ้งวัตถุประสงค์หรือเหตุผลของการพยาบาล	22	39.29
8. ตอบคำถามหรือให้ข้อมูลที่ผู้ป่วยต้องการทราบอย่างชัดเจน	18	32.14
9. ตอบสนองความต้องการที่ผู้ป่วยร้องขออย่างเหมาะสม	14	25.00
10. โต้ตอบการแสดงออกของผู้ป่วยด้วยความสุภาพสงบและอดทน	8	14.29
11. แสดงการยอมรับว่าพฤติกรรม ก้าวร้าว สับสน วุ่นวายเกิดขึ้น เนื่องจากอาการทางจิตของผู้ป่วย	8	14.29
12. ใช้คำพูดที่กระตุ้นให้ผู้ป่วย ระบายความรู้สึก	7	12.50
13. ให้กำลังใจผู้ป่วย โดยบอกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสมที่จะได้รับการปลดปล่อย	4	7.14
14. ให้กำลังใจผู้ป่วย โดยบอกให้ทราบว่า การถูกแยกเป็นการแยกชั่วคราว	2	3.57

ตารางที่ 9 (ต่อ)

กิจกรรมการพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
15. สอบถามความต้องการในการช่วยถ่ายของผู้ป่วย อย่างน้อยทุก 2 ชั่วโมง	1	1.79

จากตาราง แสดงว่า กิจกรรมการพยาบาลในด้านการบำบัดผู้ป่วยได้รับมากที่สุด คือ การสนองความต้องการทางด้านร่างกาย อันได้แก่ การนำอาหารมาให้ผู้ป่วย นำยามาให้ผู้ป่วย ตามแผนการรักษา พาผู้ป่วยไปอาบน้ำ และดูแลให้ผู้ป่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า คิดเป็นร้อยละ 92.86, 82.14 และ 73.21 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมการพยาบาลด้านจิตใจ พบรองลงมา 4 อันดับ จากด้านร่างกาย คือ การเข้าไปตรวจเยี่ยมซักถามประเมินอาการผู้ป่วยด้วยคำพูดอ่อนโยน รับฟังคำพูด คำขอร้องของผู้ป่วยอย่างตั้งใจ แจงวัตถุประสงค์หรือเหตุผลของการพยาบาล และตอบคำถามหรือ ให้ข้อมูลแก่ผู้ป่วยต้องการทราบอย่างชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 71.43, 41.07, 39.29 และ 32.14 ตามลำดับ และเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมทั้ง 4 อันดับ ทางด้านจิตใจเกี่ยวข้องกับทำให้ ข้อมูลข่าวสารมากกว่าการให้กำลังใจ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของกิจกรรมการพยาบาลดำเนินงานประจำที่ผู้ป่วยได้รับระหว่าง
อยู่ในห้องแยกตามการสังเกตของผู้วิจัย

กิจกรรมการพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
1. เมื่อผู้ป่วยร้องขอความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ จึงเข้าไปให้การช่วยเหลือตามหน้าที่	4	7.14
2. ตอบคำถามหรือให้ข้อมูลผู้ป่วยโดยไม่มีกร ขยายความให้ชัดเจน	3	5.36
3. ไม่แจ้งวัตถุประสงค์ของการพยาบาลก่อนลงมือ ปฏิบัติ	2	3.57
4. ปฏิบัติการพยาบาลอย่างเร่งรีบเพื่อให้งาน เสร็จตามกำหนดเวลา	2	3.57
5. เมื่อทำการพยาบาลเสร็จแล้วเดินออกมา โดยไม่บอกให้ผู้ป่วยทราบ	1	1.79
6. รับฟังคำพูด คำขอร้องของผู้ป่วยแต่สีหน้า กลับแสดงความเบื่อหน่าย	1	1.79
7. ยุติการสนทนาในขณะที่ผู้ป่วยยังไม่พร้อม	0	0
8. สบตากับผู้ป่วย แต่เมื่อมีสิ่งเร้าจากภายนอก รอบ ๆ ตัว พยาบาลก็จะหันเหความสนใจ ไปสู่สิ่งอื่น	0	0

จากตาราง แสดงว่า กิจกรรมการพยาบาลในลักษณะงานประจำที่ผู้ป่วยได้รับมากที่สุด คือเมื่อผู้ป่วยร้องขอความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่จึงเข้าไปให้ความช่วยเหลือตามหน้าที่ คิดเป็นร้อยละ 7.14 รองลงมาคือตอบคำถามหรือให้ข้อมูลผู้ป่วยโดยไม่มี การขยายความให้ชัดเจน ไม่แจ้งวัตถุประสงค์ของการพยาบาล ปฏิบัติการพยาบาลอย่างเร่งรีบ เมื่อทำการพยาบาลเสร็จแล้วเดินออกมาโดยไม่บอกให้ผู้ป่วยทราบ และรับฟังคำพูดคำขอร้องของผู้ป่วยแต่สีหน้าแสดงความเบื่อหน่าย คิดเป็นร้อยละ 5.36, 3.57, 3.57, 1.79 และ 1.79 ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่ไม่เกิดขึ้นเลย คือ การยุติการสนทนาในขณะที่ผู้ป่วยยังไม่พร้อมและสบตากับผู้ป่วย แต่เมื่อสิ่งเร้าจากภายนอก รอบ ๆ ตัว พยาบาลก็จะหันเหความสนใจไปสู่สิ่งอื่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการกระทำกิจกรรมการพยาบาล ด้านการบำบัดและ
 ด้านงานประจำ

กิจกรรมการพยาบาล	\bar{X}	S.D.	t
ด้านการบำบัด	0.32	0.21	8.79 ^{***}
ด้านงานประจำ	0.03	0.06	

***P < .001

จากตาราง แสดงว่า กิจกรรมการพยาบาลที่ผู้ป่วยได้รับระหว่างถูกแยกมีลักษณะของ
 การบำบัดมากกว่างานประจำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัดของผู้ป่วยจิตเวชและพยาบาล
วิชาชีพ

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการ
บำบัด จำแนกตามรายด้านและโดยรวม

การรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยก	ผู้ป่วย (n ₁ =35)		พยาบาล (n ₂ =41)		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
	ด้านการพยาบาล	3.91	3.98	4.39	
ด้านผลที่ได้รับจากการใช้ห้องแยก	3.24	2.67	3.54	3.24	-2.96**
ด้านสภาพของห้องแยก	3.78	3.17	3.88	2.87	-0.88
รวม	3.64	6.33	3.94	6.19	-4.17***

***P < .001 **P < .01

จากตาราง แสดงว่า คะแนนเฉลี่ย การรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด
ระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาล รวมทุกด้านพบว่า พยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าผู้ป่วย อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การรับรู้ด้านการพยาบาลและ
ด้านผลที่ได้รับจากการใช้ห้องแยก พยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าผู้ป่วยอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .001 และ .01 ตามลำดับ ส่วนด้านสภาพของห้องแยกพบว่า พยาบาลมีการรับรู้ทาง
บวกมากกว่าผู้ป่วย โดยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัดด้านการพยาบาล ระหว่างผู้ป่วยและพยาบาล จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

การรับรู้ด้านการพยาบาล	ผู้ป่วย ($n_1=35$)		พยาบาล ($n_2=41$)		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
	1. เจ้าหน้าที่จำเป็นต้องบอกให้ผู้ป่วยทราบถึง เหตุผลในการให้ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยก	4.28	0.79	4.66	
2. คำพูดที่ให้กำลังใจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ป่วย ที่อยู่ในห้องแยก	4.14	0.84	4.19	0.75	-0.29
3. ระหว่างอยู่ในห้องแยกเจ้าหน้าที่ควรนำ ผู้ป่วยออกนอกห้องแยกเป็นครั้งคราว	4.08	1.15	4.15	0.88	-0.25
4. เมื่อผู้ป่วยที่อยู่ในห้องแยกต้องการความ ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสนใจทันที	4.08	1.10	4.54	0.60	-2.18*
5. ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะช่วยเหลือดูแลเรื่องใด ๆ ต้องบอกให้ผู้ป่วยที่ถูกแยกทราบก่อน	3.83	1.15	4.27	0.74	-1.94
6. ควรปล่อยให้ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยกตามลำพัง ตลอดเวลาจนกว่าจะได้รับการปลดปล่อย จากห้องแยก	3.54	1.40	4.46	0.87	-3.37**
7. ในระหว่างอยู่ในห้องแยกไม่จำเป็นต้อง บอกเรื่องราวใด ๆ ให้ผู้ป่วยทราบ	3.43	1.40	4.49	0.55	-4.21***
รวม	3.91	3.98	4.39	2.74	-4.33***

*** $P < .001$ ** $P < .01$ * $P < .05$

จากตารางแสดงว่า คะแนนเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด ด้านการพยาบาลระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาลรวมทุกข้อ พยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าผู้ป่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ป่วยมีการรับรู้ว่า เจ้าหน้าที่จำเป็นต้องบอกให้ผู้ป่วยทราบถึงเหตุผลในการให้ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยก มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และการรับรู้ว่าในระหว่างอยู่ในห้องแยกไม่จำเป็นต้องบอกเรื่องราวใด ๆ ให้ผู้ป่วยทราบก่อน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ส่วนในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้การใช้ห้องแยกระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาล พบว่า การรับรู้ในข้อที่ว่า ในระหว่างอยู่ในห้องแยกไม่จำเป็นต้องบอกเรื่องราวใด ๆ ให้ผู้ป่วยทราบ ควรปล่อยให้ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยกตามลำพังตลอดเวลาจนกว่าจะได้รับการปลดปล่อยออกจากห้องแยก เจ้าหน้าที่จำเป็นต้องบอกให้ผู้ป่วยทราบถึงเหตุผลในการให้ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยก และเมื่อผู้ป่วยที่อยู่ในห้องแยกต้องการความช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ต้องให้ความสนใจทันที พยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าผู้ป่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 .01 .05 และ .05 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด ด้านผลที่ได้รับจากการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด ระหว่างผู้ป่วยและพยาบาล จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

การรับรู้ด้านผลที่ได้รับจากการใช้ห้องแยก	ผู้ป่วย ($n_1=35$)		พยาบาล ($n_2=41$)		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1. การใช้ห้องแยกเพิ่มการบำบัดเป็นการช่วยหลีกเลี่ยงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้ป่วยอื่นและเจ้าหน้าที่ในหอผู้ป่วย	3.97	1.12	4.44	0.84	-0.27*
2. การใช้ห้องแยกช่วยให้ผู้ป่วยสามารถควบคุมการกระทำของตนเองได้มากขึ้น	3.94	1.24	3.88	0.81	0.27
3. หลังจากถูกแยกชั่วคราวผู้ป่วยมักปรับตัวได้ดีขึ้น	3.91	1.10	3.49	0.98	1.79
4. ผู้ป่วยอื่นรู้สึกมั่นคงปลอดภัย เมื่อผู้ป่วยที่ก้าวร้าวถูกแยก	3.89	1.28	4.32	0.69	-1.79
5. เมื่อถูกแยกผู้ป่วยจะโกรธแค้นเจ้าหน้าที่	2.86	1.44	2.95	0.83	-0.34
6. การใช้ห้องแยกเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้ป่วยเชื่อฟังเจ้าหน้าที่มากขึ้น	2.11	1.16	2.97	1.06	-3.38**
7. การใช้ห้องแยกเป็นวิธีที่ช่วยให้เจ้าหน้าที่ทำงานได้สะดวกขึ้น	2.03	1.20	2.71	1.15	-2.52*
รวม	3.24	2.67	3.54	3.24	-2.96**

**P < .01 *P < .05

จากตาราง แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด ด้านผลที่ได้รับจากห้องแยก ระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาล รวมทุกข้อพยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าผู้ป่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ป่วยมีการรับรู้ว่าการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด เป็นการช่วยป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้ป่วยอื่นและเจ้าหน้าที่ในหอผู้ป่วย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และการรับรู้ว่าการใช้ห้องแยกเป็นวิธีที่ช่วยให้เจ้าหน้าที่ได้สะดวกขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ส่วนในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้การใช้ห้องแยกระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาล พบว่า การรับรู้ในข้อที่ว่า การใช้ห้องแยกเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้ป่วยเชื่อฟังเจ้าหน้าที่มากขึ้น การใช้ห้องแยกเป็นวิธีที่ช่วยให้เจ้าหน้าที่ทำงานสะดวกขึ้น และการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัดเป็นการช่วยป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้ป่วยอื่นและเจ้าหน้าที่ในหอผู้ป่วย พยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าผู้ป่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 .05 และ .05 ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า การรับรู้ในข้อที่ว่า การใช้ห้องแยกช่วยให้ผู้ป่วยสามารถควบคุมการกระทำของตนเองได้มากขึ้น และหลังจากถูกแยกชั่วคราวผู้ป่วยมักปรับตัวได้ดีขึ้น ผู้ป่วยมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าพยาบาล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัดด้านสภาพของห้องแยกระหว่างผู้ป่วยและพยาบาล จำแนกเป็นรายข้อและโดยรวม

การรับรู้ด้านสภาพของห้องแยก	ผู้ป่วย (n ₁ =35)		พยาบาล (n ₂ =41)		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
	1. ความเจียบสงบของห้องแยกเป็นสิ่งที่ผู้ป่วยต้องการ	4.14	1.11	3.44	
2. การมีสุขาอยู่ในห้องแยกจะช่วยให้ผู้ป่วยมีความสะดวกในการขับถ่าย	4.14	1.06	4.12	1.08	0.08
3. ห้องแยกเป็นสถานที่ที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอ	4.03	1.12	4.22	0.80	-0.84
4. ควรมีการทำความสะอาดห้องแยกบ่อย ๆ ขณะที่ผู้ป่วยอยู่ในห้องแยก	4.03	1.15	3.78	1.28	0.88
5. ห้องแยกควรเป็นห้องที่มีแสงสว่าง ๆ	3.60	1.24	4.15	0.85	-2.20*
6. ห้องแยกที่มีขนาดเล็ก ๆ จะช่วยให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากขึ้น	2.74	1.50	3.58	0.95	-2.87**
รวม	3.78	3.17	3.88	3.87	-0.88

**P < .01 *P < .05

จากตาราง แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยการรับรู้เกี่ยวกับการใช้ห้องแยกเพื่อการบำบัด ด้านสภาพของห้องแยก ระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาล รวมทุกข้อพบว่าพยาบาลมีการรับรู้ทางบวกมากกว่าผู้ป่วย โดยไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ป่วยมีการรับรู้ว่า ความเจ็บสงบของห้องแยกเป็นสิ่งที่ผู้ป่วยต้องการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และการรับรู้ว่าห้องแยกที่มีขนาดเล็ก ๆ จะช่วยทำให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ส่วนในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้การใช้ห้องแยกระหว่างผู้ป่วยกับพยาบาล พบว่า ห้องแยกที่มีขนาดเล็กจะช่วยให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากขึ้น และห้องแยกควรเป็นห้องที่มีแสงสลัว ๆ พยาบาลมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนข้อความเจ็บสงบของห้องแยกเป็นสิ่งที่ผู้ป่วยต้องการ ผู้ป่วยมีการรับรู้ในทางบวกมากกว่าพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย